

Crims passats per aigua

Text > NARCÍS JUANOLA

Ja tenim a les mans la vuitena novel·la de Salvador Casas Busquets (Santa Coloma de Farners, 1953), un escriptor tardà, que va publicar la seva primera novel·la, *Temps difunt* el 2006 (guanyadora del Premi Literari del Col·legi d'Advocats de Mataró), i que ha anat enfilant publicacions i premis en aquests gairebé vint anys de carrera fins a la publicació de *Jo he robat el manuscrit Voynich*, escrita a quatre mans amb Josep Torrent, VI Premi Empordà de Novel·la.

Ombres del Barri Vell, que ens va arribar el juny de 2025, és una novel·la de lladres i serenos ambientada en una Girona tèrbola, negra i plujosa.

Al carrer de Cúndaro, un assassí degolla la Maribel Cortina, regidora de l'Ajuntament i restauradora d'art del Museu Diocesà. Abans de morir, però, reconeix el seu agressor i aconsegueix deixar una pista a partir de la qual la policia començarà les investigacions. Però el cas no és tan senzill com es pensaven el parell de policies que porten el cas i que es veuen assetjats pels articles que es publiquen des d'un dels diaris de la ciutat, que no fan res més que enrarir l'ambient. En aparèixer un altre cadàver, també pels carrers del call, s'escampa la por per tota la ciutat. I no serà el darrer.

Amb aquest argument, es basteix un thriller policíac que enganxa. Cada- cun dels capítols comença amb uns paràgrafs escrits en primera persona pel director del diari *El Dia*, en Baltasar Abella, i després passa a un narrador omniscient que ens va explicant el desenvolupament dels fets, a excepció del capítol inicial, en el qual l'autor avantposa la narració de l'assassinat de la Maribel, i del darrer, per raons estructurals de la narració. L'epíleg final acaba de resoldre uns problemes de temporalitat que em grinyolaven mentre llegia.

En Salvador aprofita el relat per introduir-nos una visió social de la ciutat i dels seus protagonistes: l'altruisme dels voluntaris de La Sopa, la cura de familiars malalts d'Alzheimer, la manipulació periodística per aconseguir beneficis econòmics, la primera sospita sempre envers el marginat. Els personatges són un pèl estereotipats: el policia amb problemes familiars i d'addiccions ja és un clàssic de les novel·les i les sèries policíacques, i la *femme fatale* que es folla tot el que es mou tampoc seria cap novetat.

En resum, un relat que es llegeix sense problemes (tot i que a vegades et trobes amb paraules i expressions que

CASAS, Salvador. **Ombres al Barri Vell**. Figueres: Brau Edicions, 2025. 204 p.

grinyolen en boca del narrador, com ara «el seu espòs», «el veritable assassin») i que en un tres i no res us endinsarà en aquesta Girona fosca on el tres no hi és sobrer.

L'autor aprofita el relat per introduir-nos una visió social de la ciutat i dels seus protagonistes

cisió de l'ofici i la tendresa del record. Boadas descriu arxius que es transformen en espais vius, oberts al ciutadà, on el passat i el present dialoguen en el paper i els píxels. Reivindica que la feina de l'arxiver no és només conservar, sinó també donar sentit als documents, posar-los en context i fer-los accessibles. La seva prosa, planera i alhora meticulosa, transmet una idea fonamental: sense arxius no hi ha memòria, i sense memòria no hi ha democràcia.

En un moment en què la digitalització i la intel·ligència artificial redefi-

neixen la manera com recordem, Boadas defensa la figura de l'arxiver com a pont entre generacions. El llibre no cau en la nostàlgia, sinó que convida a mirar endavant amb rigor i sensibilitat. És, en definitiva, una obra que dignifica una professió i alhora en celebra el valor humà.

Amb *Històries d'arxiver*, Joan Boadas ofereix una lectura amena, plena de complicitats i de veritat. Una crònica que ens recorda que, darrere cada document, hi ha una vida, una història i una responsabilitat compartida.

BOADAS, Joan. **Històries d'arxiver**. Cassà de la Selva: Editorial Gavarres, 2025. 300 p. (El Caliu de la Memòria; 16)